

suficientă pentru a demonstra că centrul intereselor principale ale societății vizate de acțiunea respectivă se află de asemenea în acest din urmă stat. Pentru răsturnarea prezumției potrivit căreia acest centru se află la locul sediului social, este necesar ca o apreciere globală a ansamblului elementelor relevante să permită să se stabilească faptul că, într-un mod verificabil de către terți, centrul efectiv de conducere și de control al societății vizate de acțiunea care are ca obiect extinderea procedurii se situează în statul membru în care a fost deschisă procedura de insolvență inițială.

(¹) JO C 161, 19.6.2010.

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 15 decembrie 2011 [cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Högsta förvaltningsdomstolen (fost Regeringsrätten) — Suedia] — Försäkringskassan/Elisabeth Bergström

(Cauza C-257/10) (¹)

[*Lucrători migranți — Securitate socială — Acord între Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de o parte, și Confederația Elvețiană, pe de altă parte, privind libera circulație a persoanelor — Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 — Resortisant al unui stat membru care a desfășurat o activitate profesională în Elveția — Întoarcere în țara de origine*]

(2012/C 39/05)

Limba de procedură: suedeza

Instanța de trimitere

Högsta förvaltningsdomstolen (fost Regeringsrätten)

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Försäkringskassan

Pârâtă: Elisabeth Bergström

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Högsta förvaltningsdomstolen (fost Regeringsrätten) — Interpretarea articolului 3 alineatul (1) și a articolului 72 din Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați și cu familiile acestora care se deplasează în cadrul Comunității (JO L 149, p. 2, Ediție specială, 05/vol. 1, p. 26), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CEE) nr. 3427/89 al Consiliului din 30 octombrie 1989 (JO L 331, p. 1), precum și a Acordului între Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de o parte, și Elveția, pe de altă parte, privind libera circulație a persoanelor (JO L 114, p. 6) — Dreptul la prestații parentale (föräldrappening) — Legislație națională care condiționează dreptul la un quantum al prestației familiale mai ridicat decât quantumul garantat, de realizarea unei perioade de afiliere la un sistem de asigurare de sănătate pentru o durată determinată — Quantumul prestației familiale stabilit în funcție de veniturile dintr-o activitate lucrativă obținute în acest stat membru — Persoană care își are reședința într-un stat membru (Suedia), dar care a realizat

totalitatea perioadei de referință utilizată pentru stabilirea quantumului mai ridicat al prestației familiale în calitate de afiliat la sistemul de asigurare de sănătate dintr-un alt stat (Elveția)

Dispozitivul

1. Articolul 8 litera (c) din Acordul între Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de o parte, și Confederația Elvețiană, pe de altă parte, privind libera circulație a persoanelor, semnat la Luxemburg la 21 iunie 1999, și articolul 72 din Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați, cu lucrătorii care desfășoară activități independente și cu membrii familiilor acestora care se deplasează în cadrul Comunității, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1386/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 5 iunie 2001, trebuie interpretate în sensul că, atunci când legislația unui stat membru condiționează acordarea unei prestații familiale, precum cea în cauză în acțiunea principală, de realizarea unor perioade de asigurare, de activitate salariată sau de activitate independentă, instituția competentă să acorde această prestație familială din statul membru respectiv trebuie să ia în considerare în acest scop astfel de perioade realizate integral pe teritoriul Confederației Elvețiene.
2. Articolul 8 litera (a) din acordul respectiv și articolul 3 alineatul (1), articolul 23 alineatele (1) și (2), articolul 72, precum și punctul 1 din secțiunea N din anexa VI la Regulamentul nr. 1408/71, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 1386/2001, trebuie interpretate în sensul că, în cazul în care quantumul unei prestații familiale, precum cea în cauză în acțiunea principală, trebuie stabilit potrivit normelor privind prestația de boală, acest quantum, stabilit în beneficiul unei persoane care a realizat integral perioadele de activitate profesională necesare pentru dobândirea dreptului menționat pe teritoriul celeilalte părți contractante, trebuie calculat ținând seama de veniturile unei persoane care are o experiență profesională și calificări comparabile cu cele ale persoanei respective și care desfășoară o activitate comparabilă pe teritoriul statului membru în care se solicită această prestație.

(¹) JO C 195, 17.7.2010.

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 15 decembrie 2011 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Hof van Cassatie van België — Belgia) — Jan Voogsgeerd/Navimer SA

(Cauza C-384/10) (¹)

[*Convenția de la Roma privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale — Contract de muncă — Alegerea de către părți — Norme imperative ale legii aplicabile în absența alegerii — Determinarea acestei legi — Angajat care își desfășoară în mod obișnuit munca în mai multe state contractante*]

(2012/C 39/06)

Limba de procedură: olandeza

Instanța de trimitere

Hof van Cassatie van België

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Jan Voogsgeerd

Pârâtă: Navimer SA

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Hof van Cassatie van België — Interpretarea articolului 6 alineatul (2) din Convenția cu privire la legea aplicabilă obligațiilor contractuale deschisă spre semnare la Roma la 19 iunie 1980 (JO 1980, L 226, p. 1) — Legea aplicabilă în lipsa alegerii — Contract de muncă — Lucrător care nu își desfășoară în mod obișnuit munca într-o singură țară — Mecanic șef în marină

Dispozitivul

- Articolul 6 alineatul (2) din Convenția privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale, deschisă spre semnare la Roma la 19 iunie 1980, trebuie interpretat în sensul că instanța națională sesizată trebuie să stabilească mai întâi dacă angajatul își desfășoară în mod obișnuit munca, în executarea contractului, în aceeași țară, care este cea în care sau din care, ținând seama de ansamblul elementelor ce caracterizează activitatea respectivă, angajatul se achită de cea mai importantă parte a obligațiilor sale față de angajator.
- În ipoteza în care instanța de trimitere ar considera că nu se poate pronunța asupra litigiului cu care este sesizată în temeiul articolului 6 alineatul (2) litera (a) din această convenție, articolul 6 alineatul (2) litera (b) din convenția menționată trebuie să fie interpretat după cum urmează:
 - noțiunea „sediul angajatorului prin care a fost angajat” salariatul trebuie înțeleasă în sensul că se referă exclusiv la sediul prin care s-a efectuat angajarea salariatului, iar nu la sediul la care angajatul lucrează efectiv;
 - deținerea personalității juridice nu constituie o cerință pe care trebuie să o îndeplinească sediul angajatorului în sensul acestei dispoziții;
 - sediul unei alte întreprinderi decât cea care figurează din punct de vedere formal ca angajator și cu care aceasta se află în legătură poate fi calificat drept „sediul”, în sensul articolului 6 alineatul (2) litera (b) din convenția respectivă, dacă elemente obiective permit stabilirea existenței unei situații reale diferite de cea care rezultă din clauzele contractului și aceasta chiar dacă dreptul de a da instrucțiuni și dispoziții nu a fost transferat din punct de vedere formal acestei alte întreprinderi.

(¹) JO C 317, 20.11.2010.

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 15 decembrie 2011 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Bundesfinanzhof — Germania) — Hauptzollamt Hamburg-Hafen/Afasia Knits Deutschland GmbH

(Cauza C-409/10) (¹)

[Politica comercială comună — Tratatament preferențial pentru importul de produse originare din statele din Africa, Caraibe și Pacific (ACP) — Nereguli identificate cu ocazia unei anchete efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) în statul ACP de export — Recuperare a posteriori a taxelor la import]

(2012/C 39/07)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bundesfinanzhof

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Hauptzollamt Hamburg-Hafen

Pârâtă: Afasia Knits Deutschland GmbH

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Bundesfinanzhof — Interpretarea articolului 32 din Protocolul nr. 1 privind definiția conceptului „produse originare” și metodele de cooperare administrativă la Acordul de parteneriat între membrii grupului statelor din Africa, Caraibe și Pacific, pe de o parte, și Comunitatea Europeană, pe de altă parte, semnat la Cotonou la 23 iunie 2000 (JO L 317, p. 3, Ediție specială, 11/vol. 23, p. 39), precum și a articolului 220 alineatul (2) litera (b) al doilea și al treilea paragraf din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar (JO L 302, p. 1) — Export de textile fabricate în China din Jamaica în Uniunea Europeană — Control a posteriori al dovezilor de origine efectuat de OLAF, iar nu de autoritățile vamale ale țării exportatoare, astfel cum se prevede în Protocolul nr. 1 — Protecția eventualei încrederi legitime a importatorului

Dispozitivul

- Articolul 32 din protocolul nr. 1 la anexa V la Acordul de parteneriat dintre statele din Africa, Caraibe și Pacific, pe de o parte, și Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de altă parte, semnat la Cotonou la 23 iunie 2000 și aprobat în numele Comunității prin Decizia 2003/159/CE a Consiliului din 19 decembrie 2002 trebuie interpretat în sensul că rezultatele unui control a posteriori cu privire la exactitatea originii mărfurilor indicate în certificatele EUR.1 eliberate de un stat ACP și care au constat, în esență, într-o anchetă efectuată de Comisie și, mai exact, de Oficiul European de Luptă Antifraudă în acest stat și la invitația acestuia din urmă sunt obligatorii pentru autoritățile statului membru în care sunt importate mărfurile, în măsura în care aceste autorități au primit un document în care se recunoaște fără echivoc că acest stat ACP își însușește rezultatele respective, fapt care trebuie apreciat de instanța de trimitere.